

Sygn. akt VII Ua 20/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Beata Janusz

SO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

Protokolant: Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lipca 2014 r. w W.

sprawy z odwołania A. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 marca 2014 roku sygn. akt VI U 117/13

oddala apelację.

Sygn. akt VII Ua 20/14

UZASADNIENIE

A. L. w dniu 15 marca 2013 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. z dnia 20 marca 2013 (znak (...)) odmawiającej prawa mu do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 21 lutego 2013 roku.

W uzasadnieniu odwołania A. L. podniósł, że przyczyny oraz przebieg wypadku, któremu uległ 26 stycznia 2012 roku w czasie pracy, upadając z rusztowania, spowodowały u niego poważny uraz kręgosłupa, wskutek czego stał się osobą niezdolną do podjęcia jakiegokolwiek pracy a także samodzielnej egzystencji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 447¹⁴§ 1 k. p. c. wskazując, że wydana decyzja jest prawnie i faktycznie uzasadniona. Według organu rentowego z akt sprawy wynika, iż lekarz orzecznik ustalił uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego. Wskutek orzeczenia lekarskiego, ZUS zgodził się wypłacić świadczenie rehabilitacyjne za okres od 26 lipca 2012 r. do dnia 22 listopada 2012r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Wyrokiem z dnia 10 marca Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję i i przyznał odwołującemu się prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 21 lutego 2013 roku do dnia 31 lutego 2013 roku, w pozostałym zakresie Sąd Rejonowy oddalił odwołanie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. L., pracownik firmy S.P.C. (...) dnia 26 stycznia 2012 roku uległ wypadkowi przy pracy, podczas montażu profilu w magazynie. Najpierw spadła na niego poziomicą, uderzając w głowę i powodując niewielkie skaleczenie w okolicach głowy które zostało opatrzone w pomieszczeniu ochrony. Następnie, już po powrocie do wykonywanych obowiązków, odwołujący schodząc z rusztowania, osunął się na ziemię i upadł. Natychmiast wezwano do niego pogotowie. Dnia 6 kwietnia 2012 roku zdarzenie z 26 stycznia 2012 r. zostało uznane za wypadek przy pracy.

W dniu 4 lipca 2012 roku A. L. złożył wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 30 lipca 2012 roku stwierdził okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego. Na podstawie tego orzeczenia organ rentowy wydał w dniu 7 sierpnia 2012 roku decyzję przyznającą prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 lipca 2012 do 22 listopada 2012 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru. Ponadto odwołujący uzyskał skierowanie na rehabilitację leczniczą narządu ruchu w ramach prewencji rentowej ZUS w dniu 31 lipca 2012 roku.

W dniu 5 lutego 2013 roku odwołujący złożył wniosek o przedłużenie uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 15 lutego 2013 roku stwierdził brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego oraz zdolność w/ w odwołującego do pracy.

W wyniku złożenia odwołania od ww. orzeczenia, w dniu 14 marca 2013 roku komisja lekarska ZUS orzekła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy oraz stwierdziła brak okoliczności uzasadniających prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Na podstawie wskazanego orzeczenia, organ rentowy wydał w dniu 20 marca 2013 roku decyzję odmawiającą prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 21 lutego 2013 roku.

W toku postępowania, postanowieniem z dnia 29 maja 2013 roku, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty neurochirurga w drodze pomocy sądowej do Sądu Rejonowego Lublin Zachód, celem ustalenia czy odwołujący się odzyskał zdolność do pracy po dniu 21 lutego 2013 roku czy też uzasadnione jest przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego, a jeśli tak to na jaki okres. Z uwagi na usprawiedliwioną nieobecność powoda na badaniu wyznaczonym w dniu 18 lipca 2013 roku, sąd postanowieniem z dnia 2 października 2013 roku, uchylił wskazane wyżej postanowienie, w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza specjalisty neurochirurga o którego przeprowadzenie zwrócił się w drodze pomocy sądowej do Sądu Rejonowego w Lublinie oraz dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty neurochirurga.

Biegły lekarz specjalista neurochirurg, po przeprowadzeniu badania oraz zapoznaniu się z dokumentacją sądowo-lekarską, stwierdził u odwołującego bólowe ograniczenie ruchomości lędźwiowego odcinka kręgosłupa, lekkie ograniczenie ruchów czynnych w zakresie kończyny dolnej prawej, czucie dotyku i kłucia słabsze na całej kończynie dolnej prawej. Biegły uznał, że odwołujący po dniu 21 lutego 2013 roku był nadal niezdolny do pracy. Z taką opinią nie zgodził się organ rentowy, który w dniu 5 grudnia 2013 roku do pisma procesowego załączył stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich z dnia 3 grudnia 2013 r., w którym wniósł o powołanie innego biegłego.

Na rozprawie, przeprowadzonej w dniu 29 stycznia 2014 roku, organ rentowy podtrzymał stanowisko w sprawie powołania nowego biegłego, z kolei odwołujący poparł odwołanie i wniósł o oparcie wyroku na podstawie wydanej przez neurochirurga opinii z dnia 6 listopada 2013 roku. Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że odwołujący się A. L. od dnia 1 kwietnia 2013 r. jest na emeryturze.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego była wnikliwa i rzetelna, została wydana po przeprowadzeniu badania odwołującego i zapoznaniu się z załączoną dokumentacją lekarską. Przy tym, brak jest jednocześnie jakichkolwiek podstaw, aby opinii tej odmówić mocy dowodowej oraz wiarygodności.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że odwołanie A. L. od decyzji (...) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. z dnia 20 marca 2013, zasługiwało na uwzględnienie. Spór dotyczył kwestii, czy po dniu 21 lutego 2013 roku po wyczerpaniu 5 miesięcznego świadczenia rehabilitacyjnego A. L. był nadal niezdolny do pracy, a co za tym idzie winien mieć nadal wypłacane świadczenie rehabilitacyjne.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty neurochirurga celem ustalenia, czy odwołujący po dniu 21 lutego 2013 roku był nadal niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy zasadnym byłoby przyznanie odwołującemu świadczenia rehabilitacyjnego i na jaki okres.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na opinii ww. biegłego sądowego, który stwierdził, iż odwołujący po dniu 21 lutego 2013 roku był niezdolny do pracy i czekała go operacja. Biegły uzasadnił w sposób wyczerpujący swoje stanowisko w zakresie stanu zdrowia A. L.. Ponadto, w ocenie Sądu opinia biegłego jest wiarygodna, jasna i rzeczowa.

Sąd Rejonowy przywołał przepis art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zgodnie z którym, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów. Odwołujący się A. L. od dnia 01 kwietnia 2013 r. jest na emeryturze (okoliczność bezsporna).

Wobec powyższego Sąd Rejonowy uznał za uzasadnioną zmianę zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 lutego 2013 r. znak (...) że przyznając odwołującemu się A. L. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres wskazany w sentencji wyroku, w pozostałym zaś zakresie biorąc pod uwagę uzyskanie uprawnień emerytalnych Sąd oddalił odwołanie.

Wyrok został zaskarżony w pkt. 1 sentencji przez organ rentowy, który zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności przepis art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez uznanie, że ubezpieczony ma prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 21 lutego 2013 r. do dnia 31 marca 2013 r. oraz przepisów postępowania art. 227 i 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, przez zbyt dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego polegającą na nie uwzględnieniu wniosku organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego neurochirurga, co było niezbędne do właściwego rozstrzygnięcia sprawy.

Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i skierowanie sprawy do sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego wyrażonego w uzasadnieniu skarżonego wyroku, jak również poprzedzającej go opinii biegłego, ponieważ narusza to wskazane przepisy prawa jak również pozostaje w sprzeczności z treścią materiału dowodowego. Organ rentowy podniósł, że w toku postępowania składał zastrzeżenia do opinii biegłego neurochirurga z dnia 6 listopada 2013 r., wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności.

W ocenie przewodniczącej Komisji Lekarskiej ZUS, które jest dla organu rentowego wiążące, świadczenie rehabilitacyjne jest świadczeniem szczególnym, które przyznawane jest osobom, które w trakcie leczenia rehabilitacyjnego rokują odzyskanie zdolności do pracy w ciągu 12 miesięcy. Biegły w swojej opinii nie stwierdził istotnych odchyień w badaniu neurologicznych, nie widzi również konieczności leczenia operacyjnego, a ubezpieczony nie przedstawił żadnej nowej dokumentacji medycznej z leczenia ambulatoryjnego w lutym 2013 roku., dlatego też brak jest podstaw do uznania, ubezpieczonego za niezdolnego do pracy po dniu 20 lutego 2013 r.

Organ rentowy nie podzielił stanowiska sądu I instancji, odrzucającego wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego neurochirurga. Konieczność przeprowadzenia tego dowodu wynikała zdaniem skarżącego z powodu istniejących rozbieżności w ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego, przy braku danych medycznych o wystąpieniu nowych okoliczności i zdarzeń, które uzależniałyby dalszą rehabilitację pozwalającą na odzyskanie zdolności do pracy. Sam biegły w swoich wnioskach wskazywał wątpliwości, czy ubezpieczony w ogóle odzyska zdolność do pracy skłaniając się raczej do renty z tytułu niezdolności do pracy niż świadczenia rehabilitacyjnego.

Zdaniem organu rentowego, sąd pierwszej instancji wydając zaskarżone orzeczenie nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności mających wpływ na jej rozstrzygnięcie, co powoduje, że wydane orzeczenie narusza wskazane przepisy prawa.

Po rozpoznaniu apelacji organu rentowego Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe zgodnie z wymogami procedury, a także nie dopuścił się uchybień, które skutkowałyby koniecznością zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o opinię biegłego neurochirurga i jej uzupełnienie na skutek zarzutów organu rentowego oraz dokonał właściwej subsumcji przepisów. Sąd Okręgowy przyjął ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu przed Sądem Rejonowym za własne i przyjął, że wbrew zarzutowi apelacji przepisy prawa materialnego zostały prawidłowo zastosowane.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie jest zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego i procesowego oparty na tym, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku dowodowego organu rentowego w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego neurochirurga Sąd Okręgowy zważył, że nie można skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011 r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009 r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania (stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich) argumentów skutkujących podważeniem trafności konkluzji opinii biegłego sądowego neurochirurga ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że biegły nie widzi potrzeby leczenia operacyjnego i nie stwierdza istotnych odchyżeń w badaniu neurologicznym. Organ rentowy nie złożył zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. ani na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014 roku gdy Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego neurochirurga, ani też na kolejnej rozprawie w dniu 10 marca 2014 roku, kiedy to odwołujący się i pełnomocnik organu rentowego oświadczyli że nie składają więcej żadnych wniosków dowodowych.

Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji odnośnie naruszenia przepisów art. art. 227 i 233 k.p.c. należy stwierdzić, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisów dotyczących oceny dowodów wymaga wykazania, że ocena ta dokonana została w sposób rażąco wadliwy lub oczywiście błędny, uchybiający zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Nie może ono natomiast ograniczać się do zaprezentowania własnego przekonania o innej wadze i wiarygodności przeprowadzonych dowodów, czy też przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego sprawy (orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 139; z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC 2000, nr 10, poz. 189). Skarżący nie wskazał zwłaszcza, na czym miałyby polegać „zbyt swobodna ocena zebranego materiału dowodowego” dokonana przez Sąd Rejonowy, ani też

na czym miałyby polegać sprzeczność orzeczenia z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Orzeczenie zostało oparte na opinii biegłego sądowego neurochirurga posiadającego wiedzę specjalną w myśl art. 278 k.p.c., przy czym Sąd wskazał w uzasadnieniu dlaczego opinia ta została uznana za merytorycznie prawidłową, nie budzącą wątpliwości z punktu widzenia metodologii, rzetelności i poprawności rozumowania. Zdaniem Sądu Okręgowego nie może podważyć trafności konkluzji tej opinii jedynie fakt, że Przewodniczący Komisji Lekarskich organu rentowego nie zgodził się z opinią biegłego o odmiennej konkluzji, niż opinia komisji z dnia 14 marca 2013 roku (nawet jeżeli w składzie komisji znajdował się lekarz neurolog). Jak wynika jednak z opinii biegłego – nie widział on wyraźnej poprawy stanu zdrowia odwołującego się, który to stan nie uległ poprawie po leczeniu uzdrowiskowym; ponadto zdaniem biegłego wobec planowanej dużej operacji wątpliwe było kiedy odwołujący miałby stać się zdolnym do pracy. Schorzenia odwołującego się mogły nawet uzasadniać przyznanie mu w lutym 2013 roku prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu Okręgowego świadczy to o tym, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowód z opinii biegłego neurochirurga jak podstawę zmiany zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji apelacja okazała się bezzasadna. W konsekwencji zarzut naruszenia dyspozycji przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa okazał się całkowicie nieuzasadniony.

Apelujący wnosił alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy, jednak nie przedstawił żadnego uzasadnienia takiego wniosku. W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniała też żadna przesłanka wskazana w art. 386 § 4 k.p.c., ani też nie doszło do nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji oddalając apelację organu rentowego.